

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation eller forandring af den anfægtede afgørelse nr. E(2003) 738 endelig udg. af 25. marts 2003 fra EF-Kommissionen om »tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt løn til Dionisia Vlachakis, tidligere hjælpeansat«, således at afgørelsens artikel 1, stk. 2, slettes, og sagsøgeren ikke tilpligtes at betale sagsøgte nogen af de deri angivne tillæg til hovedbeløbet, og navnlig ikke tilpligtes at betale morarenter og tillæg, der samlet pr. 23. juli 2003 udgør 2 847,32 EUR, hvilket beløb i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 1 udgøres af 1 344,04 EUR for tidsrummet indtil den 10. april 2001, 1 023,88 EUR for tidsrummet indtil den 11. april 2001 til den 31. december 2002, 479,40 EUR for tidsrummet fra 1. januar 2003 til 23. juli 2003 (204 dage med 2,35 pr. dag = 479,40 EUR).
- Subsidiært annulleres eller forandres den anfægtede afgørelse af 25. marts 2003 E(2003) 738 endelig udg. fra EF-Kommissionen og tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt løn til Dionisia Vlachakis, tidligere hjælpeansat, således at artikel 1, stk. 2, første led, ophæves, og sagsøgeren ikke tilpligtes at betale sagsøgte den krævede forhøjelse på 1 344,03 EUR.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved den anfægtede afgørelse tilpligtes sagsøgeren at tilbagebetale sagsøgte 13 182,18 EUR for løn, som fejlagtigt var udbetalt hende efter ophøret af hendes kontrakt med Kommissionen med tillæg af morarenter. Sagsøgeren anfægter den del af afgørelsen, som vedrører morarenterne. Sagsøgeren hævder, at hun uberettiget tilpligtes at betale renter, idet hun er ude af stand til at betale det skyldige beløb på grund af hendes alvorlige økonomiske problemer samt hendes families helbredsproblemer, grunde som udgør force majeure. Sagsøgeren hævder desuden, at hun ikke blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger inden den anfægtede afgørelses vedtagelse. Hun hævder endelig, at hun under alle omstændigheder ikke kan tilpligtes at betale renter for tidsrummet indtil den 10. april 2001, eftersom Kommissionen stiltiende har afstået fra at kræve renter for denne periode.

Sag anlagt den 8. august 2003 af Van Mannekus & Co. B.V. mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-278/03)

(2003/C 264/54)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. august 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Van Mannekus & Co. B.V., Schiedam (Nederlandene), ved Rechtsanwalt H. Bleier.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets forordning (EF) nr. 985/2003 af 5. juni 2003 om ændring af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved forordning (EF) nr. 1334/1999 vedrørende importen af magnesiumoxid med oprindelse i Folkerepublikken Kina ⁽¹⁾ annulleres.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med den anfægtede forordning har Rådet, på grundlag af en delvis interimundersøgelse, ændret arten af antidumpingtolden på indførslerne af magnesiumoxid med oprindelse i Folkerepublikken Kina. Sagsøgeren har som importør deltaget i den undersøgelse, der gik forud for den anfægtede forordning. Sagsøgeren gør gældende, at forordningen er i strid med materiel fællesskabsret, da Rådets forordning (EF) nr. 384/96 ⁽²⁾ i væsentligt omfang er blevet anvendt urigtigt.

Sagsøgeren har anført, at det var udtryk for et fejlskøn, at der overhovedet ex officio blev indledt en delvis undersøgelse. De grunde, der angives i Kommissionens meddelelse, berettiger i hvert fald ikke nogen undersøgelse. Kommissionen har hævdet, at den manglende differentiering mellem salg til forretningsmæssigt forbundne parter og ikke-forretningsmæssigt forbundne parter eller mellem første salg og successive salg »kan føre til håndhævelsesproblemer«. Dette er imidlertid ikke korrekt. Ved håndhævelsen af retsfor skrifterne kunne der overhovedet ikke længere opstå problemer.

Endvidere afviger begrundelsen for den anfægtede forordning fra den begrundelse, der blev givet i meddelelsen om indledningen af den delvise interimundersøgelse. Dette er enten udtryk for en formel begrundelsesmangel, der er ikke materielt nogen tilstrækkelig grund til at ændre toldens art. Det er ifølge sagsøgeren udtryk for et fejlskøn, at der i den anfægtede forordning differentieres mellem en forbundet og en ikke-forbundet handelskæde, henholdsvis mellem direkte salg og indirekte salg til Fællesskabet.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at den anfægtede forordning er i strid med forordning (EF) nr. 384/96, fordi den delvise interimundersøgelse ikke berettiger til at ændre toldens størrelse. Ifølge meddelelsen skulle undersøgelsen »være begrænset til den eksisterende foranstaltnings form«, men det er ikke blevet derved. Endvidere blev værditoldens størrelse fastsat helt vilkårligt. Forordning (EF) nr. 384/96 giver ikke hjemmel til, at over tolv år gamle undersøgelsesresultater må anvendes. Den tillader ikke, at der benyttes undersøgelsesresultater, der er ældre end fem år.

Endelig blev der ved den seneste undersøgelse ikke fastsat nogen dumpingmargen, og det er uforståeligt, hvorledes der på dette grundlag blev beregnet en toldsats på 27,1 %.

⁽¹⁾ EFT L 143, s. 1.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1972/2002 (EFT L 305, s. 1).

Sag anlagt den 19. august 2003 af British United Provident Association Limited, BUPA Insurance Limited og BUPA Ireland Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-289/03)

(2003/C 264/55)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 19. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af British United Provident Association Limited, London (Det Forenede Kongerige), BUPA Insurance Limited, London (Det Forenede Kongerige), og BUPA Ireland Limited, Dublin (Irland), alle ved N. Green, QC, barrister K. Bacon, lawyer B. Amory og barrister J. Burke.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2003) 1322 endelig af 13. maj 2003 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne udbyder privat sygeforsikring i Irland. Med den anfægtede beslutning valgte Kommissionen ikke at rejse indsigelse mod den risikoudligningsordning, som de irske myndigheder ville gennemføre på det irske marked for privat sygeforsikring. Sagsøgerne er af den opfattelse, at ordningens resultat vil være en tildeling af støtte til den dominerende udbyder af sygeforsikring, Voluntary Health Insurance Board. Denne støtte vil blive finansieret ved en afgift, der skal betales af sagsøgerne.

Til støtte for deres påstand har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i en fejlagtig anvendelse af artikel 87, stk. 1, EF. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen antog, at risikoudligningsordningen i princippet opfyldte betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF, for at udgøre støtte. Imidlertid fandt Kommissionen, at ordningen var kompensation til Voluntary Health Insurance Board for forpligtelsen til offentlige tjenesteydelser.

Ifølge sagsøgerne begik Kommissionen en fejl ved gennemførelsen af den vurdering af kompensation for en forpligtelse til offentlige tjenesteydelser, som følger af Domstolens praksis⁽¹⁾. Sagsøgeren har anført, at de forpligtelse, som Kommissionen nævnte, var kravene for private sygeforsikringer i Irland til at følge principperne om fri tilgang, fælles fastsatte normer, mindsteydelser og livstidsdækning. Efter sagsøgernes opfattelse skal disse ikke betragtes som forpligtelser til offentlige tjenesteydelser eller forpligtelser som følge af udøvelsen af tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse. Forpligtelserne skal nærmere betragtes som generel regulering af markedet for privat sygeforsikring, som er gældende for alle forsikringsudbydere. Sagsøgerne har videre anført, at Kommissionen ikke tog stilling til om disse forpligtelser udgjorde en finansiel byrde for Voluntary Health Insurance Board.

Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionens anden begrundelse for den anfægtede beslutning var, at risikoudligningsordningen kunne godkendes i henhold til artikel 86, stk. 2, EF. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen ikke sikrede sig, at betingelserne for godkendelse i henhold til denne bestemmelse var opfyldt. Ifølge sagsøgerne var de relevante forpligtelser til privat sygeforsikring ikke tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse. Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionens argument om nødvendighed og forholdsmæssighed byggede på begrundelsesfejl og åbenbare faktiske vildfarelser. Sagsøgeren har endvidere hævdet, at Kommissionen ikke tog i betragtning, hvorvidt ordningen ville påvirke handelsudviklingen i strid med Fællesskabets interesser.

Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen har begået en fejl ved ikke at undersøge, hvorvidt risikoudligningsordningen var i strid med artikel 82 EF sammenholdt med artikel 86, stk. 1, EF, artikel 43 EF og 49 EF og Rådets direktiv 92/49/EØF⁽²⁾.